

Ніч, коли я померла. Книга 1

КУПИТИ

Приватний детектив Олівія Веллс не була в рідному місті з дитинства, з тієї ночі, коли вперше померла. Вона не пам'ятає нічого до автомобільної аварії чи свого повернення до життя в морзі. Але тепер, через багато років, коли з канзаської в'язниці дзвонить Бонні Рей, яка вижила і благає про допомогу, Олівія відчуває тягар темного та забутого минулого. Бонні виглядає винною у вбивстві свого маленького сина — третьої дитини, яка померла за підозрілих обставин.

Заінтригована, з прагненням розкрити правду, Олівія погоджується провести розслідування. Повернувшись у зловісне місто, де її серце зупинилося та знову почало битися, Олівія знаходить несподіваного союзника в особі Вілла ЛаФевера, журналіста, який має власні мотиви для розкриття правди. Разом вони розкопують більше, ніж очікували, про Бонні, її травмовану родину та злочин. «Тобі пощастило, що ти нічого не пам'ятаєш, донечко», — казав батько Олівії. Але її щастя закінчується. Цього разу втекти з Фінні живою може бути неможливо.

Зміст

Пролог МИ НА ТЕБЕ ЧЕКАЛИ

Що

Як

Від автора про донорство крові

Подяки

Джерела

Пролог МИ НА ТЕБЕ ЧЕКАЛИ

Я в новому теплому гідрокостюмі сидів навпочіпки на пляжі, натирав воском свою дошку для серфінгу Al Merrick із трьома плавцями й спостерігав, як бурхливі січневі буруни розбиваються об піщаний берег. Твердий від льоду пісок всіяли наслідки шторму: пастки на омарів, уламки дерев'яних конструкцій, буї, сітки, мертва риба та чагарники, повиривані з дюн штормовими припливами. Було трохи морозно, градусів п'ять, антициклон розігнав хмари й приніс холодний північно-західний вітер, який добре тримав і надимав піки хвиль, перш ніж вони навалювалися. Хвилі здіймалися високо над головою — я на таких вже катав, але влітку; я й гадки не мав, що зимова хвиля розбивається геть по-іншому. Хоча міг би здогадатися за підказками: від донного піску, який злизували плечі хвиль, вони ставали брудно-бежевими, а захоплене повітря виривалося крізь їхні спини, щойно вони вдарилися об берег. Цього пізнього січневого ранку посеред тижня на пляжі не було ні душі. Я підвівся, сунув дошку під пахву й побрів у воду.

На мені були неопренові боти й капюшон, але вода виявилася напрочуд сильною: навіть дрібні хвилі збивали з ніг. День тому лютував норд-ост, який ще гнав до берега ідеальні штормові хвилі, котрі билися об нього з такою силою, аж вода бурлила, а тоді її накривала інша хвиля. Я

зачекав, доки група хвиль омила піщану косу, а потім відштовхнувся в бік обрїю, сподіваючись запливти якомога далі, перш ніж надїде наступна хвиля. Мене віднесло на глибоководдя між піщаними косами, але великі хвилі заважали бачити, що попереду.

Зрештою я дістався спокійнішої води й сїв на дошку обличчям до сонця, піді мною гойдався й перекочувався океан. Порожній пляж, пошарпаний зимовими штормами, здавався страшенно далеким. Кілька разів я намагався спіймати хвилі, але вони здіймалися і спадали так швидко, що серце вистрибувало, і я щоразу відпливав. Не знав, що взимку мілина стає крутішою, і коли її торкаються хвилі, то стрімкіше кидаються вперед, а щільніша холодна вода б'є сильніше. Тому зимові хвилі значно потужніші й небезпечніші. А ще в холодній воді складно надовго затримати дихання: повітря вистачає щонайбільше секунд на двадцять, мо-же, тридцять. Єдиний спосіб урятуватися від могуті стихії, що на тебе насувається, — зісковзнути з дошки й глибоко пірнути, але, якщо температура води низька, через брак повітря можна не дочекатися, коли турбулентність ущухне. У мене, тридцятирічного чоловіка, що майже двадцять два роки серфив у цих місцях, навіть думки не промайнуло, що я можу зустріти тут смерть.

Минуло пів години, і я побачив величезну хвилю, яка почала набирати силу ще далеко в океані. Поки вона насувалася з повільною рішучістю вбивці, стемніло. За нею вишикувалися інші піки, наче шерехи війська, що наступає. Якщо хвилі починали здійматися так далеко, вони ставали справжніми монстрами, і я не знав, чи то несамовито гребти вперед і перескочити через них, чи просто лишатися на місці й узяти на себе удар. Я зупинився і сїв на дошку, щоб заспокоїтися перед атакою. Попереду йшла хвиля: вона здіймалася, наближалася і врешті вибухнула просто переді мною — гіршого годі й уявити. Ніхто не міг мені допомогти. Вдихнувши, я зісковзнув із дошки й пірнув на дно.

Сила була приголомшливою, і я зловив себе на думці: це, мабуть, якась помилка. Страхувальний ліш одразу обірвався. Буруни підкинули мене вгору, передумали, понесли вниз, зробили мною сальто, зірвали капюшон, насипали піску в гідрокостюм і били, як мені здавалося, зі

справжньою злістю. Я опинився в критичній ситуації, не розрізняв, де небо, де земля, а повітря в легенях закінчилося майже відразу. Зазвичай енергія хвилі, навіть великої, розсіюється за кілька секунд, але зараз усе було інакше — вона не вгавала. Я був потрібен хвилі, яка й далі жадала вовтузити мене в темряві, доки я не зроблю свій останній вдих під водою.

Найбільше мене вразила зловісність усієї ситуації: я? Нащо тобі я? Я був молодий і навіть уявити не міг, що світ вбиває людей так буденно. Дивно, але пригадалося, що в раковині на кухні скупчився брудний посуд, якому хтось муситиме дати раду.

На робочому столі — матеріали й нотатки до книжки, яку сподівався написати. По підлозі був розкиданий робочий одяг. Я фактично отаборився в літньому будинку батьків, які мешкали більш як за сотню кілометрів. Будинок не утеплювали, а плінтусними обігрівачами, що тягли багато електроенергії і грошей, я майже не користувався. У приміщенні ходив у стьобаній спецівці з парусини, а спав у вовняних шапці й светрі. Аж надто морозними ночами питна вода у склянці бралася льодом. Мене не турбувало практично нічого. А тепер здавалося, що все скінчено.

Поки ця гідравлічна бетономішалка крутила мною на всі боки, я зрозумів, що картинка — коло сірого світла, яке бачив, розплющуючи очі, — почала звужуватися. А ще відчув спазм у горлі й зрозумів, що завершиться він останнім судомним вдихом.

Мені ще не випадало бути так близько до ролі потопельника, але мій організм чомусь усе знав. Він знав, що означають усі ці симптоми, що муситиме робити далі й чим усе скінчиться.

Коло світла стислося до шпички, а здушене горло ледь опиралося. У голові розпачливо снувало: ні, ні, ні. А потім я відчув, як тиск жахливого гідравлічного механізму ослаб — не надто, але достатньо, щоб зрозуміти, куди мене спрямовує плавучість гідрокостюма. То був шлях нагору: мені б ще протриматися, і я виживу. Гідрокостюм тягнув до поверхні. Я зробив кілька поштовхів. Підплив ще вище. Навколо розвиднювалося. Зелені кольори змінилися білими. Довкола була піна. Довкола було повітря. Довкола було життя.

Рекомендована література

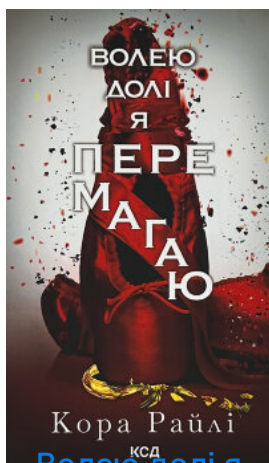
Енциклопедія фейрі
Емілі Вайлд

Знайди мене. Новели.
Книги 4.5 та 5.5

Дім вогнів. Книга 3

Волею долі я
перемагаю. Частина 4

Скляний меч. Книга 2

Перейти до категорії
Детективи

КУПИТИ